

Bernat Pellisa
Excalcalde de Rasquera

Martí Cànaves
Advocat i coordinador
del Pla anticrisi de Rasquera

De Rasquera a l'Uruguai: el camí de la legalització del cànnabis

El febrer del 2012, la notícia que l'ajuntament de Rasquera decidís aprovar un Pla anticrisi per a la dinamització econòmica i social del municipi consistent, entre d'altres, en la creació d'una entitat pública empresarial destinada a la recerca i investigació sobre el cànnabis i acollís una plantació de cànnabis per a l'autoconsum d'una associació cannàbica de Barcelona, va sacsejar l'opinió pública d'una nació, d'un Estat, i fins i tot del món sencer. N'és testimoni la repercussió mediàtica que va despertar, amb la visita en aquest poble petit de multitud de periodistes i d'agències internacionals, i els més de 17.000 articles publicats a mitjans d'arreu del món.

També va agafar per sorpresa a totes les administracions supra-municipals, començant pel Consell Comarcal de la Ribera d'Ebre —que va aprovar una moció on manifestava la immoralitat del projecte— i acabant pel Govern de l'Estat espanyol. Entremig, el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, que va afirmar que immediatament enviaria els Mossos d'Esquadra; la Delegació del Govern a Catalunya, que va interposar un recurs contenciós administratiu contra els acords del Ple municipal, els quals un Jutjat de Tarragona va acabar anul·lant —el recurs d'apel·lació interposat per l'Ajuntament al TSJC encara s'ha de resoldre; o la Fiscalia antidroga de Tarragona, que va obrir unes diligències informatives, que encara no ha tancat —incomplint el termini màxim de sis mesos per emetre una resolució. Però malgrat tot això, cal recordar que aquesta iniciativa va ser referendada per la població de Rasquera en una consulta popular on hi va participar un 75% del cens electoral. El resultat va ser un 56% de vots favorables al projecte.

Modestament, pensem que el que va succeir a Rasquera va ser un punt d'inflexió en la despenalització i regulació del consum de cànnabis. Com a Uruguai, que ha impulsat un projecte molt semblant al proposat a Rasquera, o diferents estats nord-americans,

El projecte de Rasquera es va avançar al que tard o d'hora arribarà: la regulació davant el fracàs de les polítiques de drogues basades en la repressió

els quals van introduir al debat aspectes lligats als beneficis econòmics que els processos reguladors d'aquesta activitat comporten. És necessari i objectivament trascendental incloure el factor econòmic per fer un debat seriós sobre el tema. En la memòria del projecte, els serveis jurídics de l'Ajuntament van fer un estudi econòmic de les implicacions d'una regulació de l'accés al cànnabis, calculant que implicaria fer aflorar un mínim de 1.350 milions d'euros anuals. Enguany, la pròpia UE inclou els diners del narcotràfic i la prostitució en el PIB dels diferents països. Les xifres que maneguen no són gens menyspreables, malgrat són estimacions basades en intervencions policials, la qual cosa fa evident que aquestes xifres poden quedar ridiculitzades per la realitat. De fet, recentment, els tècnics d'Hisenda de l'Estat espanyol van recomanar estudiar la possible legalització del cànnabis i la prostitució per augmentar la recaptació.

Sobta que la Generalitat fes pressió mediàtica en contra del projecte, amb una visió únicament partidista i populista, i finalment ni tan sols no impugnés els acords municipals, sinó que a més recolzés la regulació de les activitats de les associacions de consumidors de cànnabis i es comprometés a

donar impuls a la regulació del seu ús medicinal. A dia d'avui, aquestes regulacions segueixen pendents tot i ser un clam d'una gran majoria de la ciutadania de Catalunya, que ha augmentat sensiblement després d'evidenciar-se la hipocresia dels partits polítics que s'oposaven al projecte. I és que el projecte de Rasquera evidencia una falta de claredat d'idees per abordar un problema que existeix en aquesta societat i posa de manifest una total manca de respecte pels drets fonamentals de les persones consumidores. Alhora posà damunt la taula l'exercici de la democràcia participativa en el món local, donant veu i la possibilitat de votar als seus ciutadans —que van respondre amb una participació molt superior a qualsevol eleccions— i l'oportunitat d'assolir una independència econòmica amb un projecte respectuós amb el medi ambient que suposava una llum d'esperança en un territori castigat pel caciquisme i per la implantació d'indústries contaminants i perilloses com la nuclear.

La societat va molt per davant dels polítics en relació a la despenalització del cànnabis. La resposta social que desperta aquest tema fa necessari utilitzar el llegat que ha deixat la gestió del conflicte amb les associacions can-

nàbiques catalanes per destriar el que es va fer bé i el que és susceptible de millorar i sobretot, s'ha de fixar les bases per tal que els malalts que es poden beneficiar del cànnabis puguin tenir accés a la planta en el seu estat natural.

Si analitzem els fets des d'una perspectiva històrica veurem que el projecte de Rasquera es va avançar al que tard o d'hora arribarà: la regulació davant el fracàs de les polítiques de drogues basades en la repressió. La indústria i el comerç del cànnabis, després de més de mig segle de prohibicionisme i persecució moral, té la mirada posada en el que pot passar el 2016 en el marc de l'Assemblea General de l'ONU, on la despenalització del cànnabis pot ser una realitat. ◀